

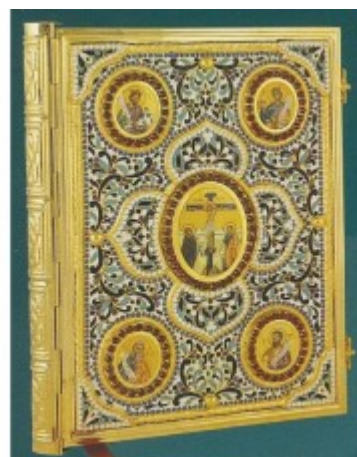
КОГАТО СИ КАЗВАМЕ „АЗ НЕ МОГА ”, С ТОВА ПРАВИМ ГОЛЯМА ГРЕШКА

Какво да правим, ако не съумяваме да живеем благочестиво, според заповедите? Понякога макар да виждаш и чувстваш и разбираш, че живееш не така както трябва, изобщо не можеш да се справиш със себе си. Тогава ти идват помисли: „Такъв „правилен“ живот е достъпен само за избраните.” Аз не мога така...”

- Когато казваме на себе си „аз не мога така”, с това правим голяма грешка. Просто казано – вършим глупост. Трябва ясно да разберем истината, че сами не можем да се спасим. Ние не можем да извършим, каквато и да е добродетел сами, защото Господ е казал: *Всяко садиво, което Моят Отец небесен не е насадил, ще се изкорени* (Мат. 15:13) и *„Без Мене не можете да вършите нищо ”* (т.е. нищо добро) (Йоан 15:5). Всяко растение, т.е. всяко дело, което не се извършва чрез Божията благодат, не е годно за Царството Божие.

Затова за да придобием Христовите свойства, трябва да разберем, че те се усвояват от нас само чрез благодатта на Светия Дух при съвместно съдействие на нашата воля. Именно тогава вършим някаква добродетел, т.е. в нас се проявява благо свойство до някаква степен подобно на Христовото, както и Апостолът казва *вие трябва да имате същите мисли, каквито е имал Исус Христос* (Фил. 2:9).

Делото на спасителното преобразяване се извършва по следния начин. Прочели сме някоя заповед, да речем: *Прощавайте и простени ще бъдете* (Лука 6:37). Опитваме се сякаш да простим на обидилия ни. Но вътре в нас всичко кипи: „Не, не мога да му простя”! Казах „не мога”, значи не мога и толкова.” В този случай злото като свойство така и си остава в нас и вкоренява в душите ни страстите на злопамятност и ненавист. Но *всякой, който мрази брата си е човекоубиец* (1 Йоан 3:15). Обаче, ако започнем да извършваме това добро дело на прощаването, или някое друго добро дело и виждайки своята немощ молим: „Господи виждам, че не мога, но нали трябва да направя така според Твоята заповед, помогни ми!” – тогава Господ дава своята благодат.

Ние разбираме необходимостта от това дело, зопочваме да го правим по своя свободна воля, осъзнаваме немощта си, смиряваме се, но принуждаваме себе си и просим помоща на благодатта на Св. Дух. Господ като вижда нашето драговолно начинание, ни дава благодат и тя завършва започнатото дело. По този начин в нас се насажда дърво от благодатна градина: придобиваме свойството да прощаваме. После вече прощаваме с радост. След това ще можем да се молим за враговете си: „Не им го зачитай като грях“, и по този начин още едно дръвце се насажда в нас с помощта на старанието ни и с помощта на благодатта на Св. Дух.

По същият начин се отглеждат и другите свойства: милосърдие, кротост, въздържание и останалите. Нали не на Бога е необходимо всичко това (да имаме в себе си например въздържание), а е необходимо на самите нас. Ние трябва да придобием това свойство: когато видим нещо съблазнително, да умеем да се въздържаме, знаейки че това е греховно и не е угодно на Бога.

Автор: Монах Константин

Източник: Беседи с един кавказки пустинник